

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/45/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216203769
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2216203769.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: Accentus s.r.o., so sídlom Nové Záhrady I 13/A, Bratislava, IČO: 44 731 744, zastúpený: JUDr. Katarína Dvorská, advokátka so sídlom Vietnamská 48, Bratislava, proti žalovanej: P. S., nar. XX.X.XXXX, bytom F. J. XXX/XX, C. J., o zaplatenie 1.058,21 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, č. k. 16C/89/2016-59 zo dňa 7. októbra 2016, v časti, v ktorej súd žalobu zamietol (výrok II.) a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok III.), takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu I. inštancie sa potvrdzuje.

II. Žalovanej sa právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie o žalobe v časti o zaplatenie príslušenstva 111,86 eura zastavil (po späťvzatí žaloby v tejto časti). Výrokom II. žalobu o zaplatenie 1.058,21 eura s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 568,38 eura od 22.12.2014 a 15,8 % ročným úrokom zo sumy 533,38 eura od 22.12.2014 zamietol a výrokom III. žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu 100 % trov konania. Rozsudok po právnej stránke odôvodnil § 35 ods. 2 OZ, § 53 ods. 9, § 54 ods. 2, § 103, § 582, § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 3 ods. 1, 2 zák.č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Skutkovo rozsudok odôvodnil tým, že nárok žalobcu je premlčaný. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že dňa 25.2.2009 ČSOB, a.s., ako veriteľ a žalovaná ako dlžník podpísali zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 003090520R (č.l. 11 a 12). V zmluve sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky formou spotrebiteľského úveru do výšky úverového limitu 1.992 eur. bez uvedenia účelu, prevodom na účet dlžníka. Finančné prostriedky bolo možné čerpať v deň, kedy dlžník o poskytnutie peňazí požiadal (ods. I). Úver sa mal úročiť úrokovou sadzbou 15,8 %, pričom za spracovanie žiadosti mal dlžník zaplatiť poplatok 39,84 eura a za správu úveru 1,99 eura mesačne (ods. IV); okrem toho odsek IV zmluvy uvádzal aj ročnú percentuálnu mieru nákladov. Úver sa mal splácať v 60 anuitných mesačných splátkach po 41,83 eura (okrem poslednej, ktorá bude vo výške zostatku úveru) vždy do 20. dňa v mesiaci, pričom prvá bude splatná 20.3.2009 a posledná 20.2.2014 (ods. V). V ods. VIII bolo uvedené, že súčasťou zmluvy sú „Obchodné podmienky pre ČSOB Spotrebiteľské úvery platné ku dňu podpisu zmluvy..., Všeobecné obchodné podmienky Československej obchodnej banky, a.s... Dlžník je povinný dodržiavať ustanovenia vyplývajúce z tejto zmluvy, z Obchodných podmienok, VOP...“. Žalovaná úver vyčerpala 25.2.2009 (výpis č. I. 13). V období od februára 2009 do decembra 2012 úver postupne, i keď nepravidelne, splácala. Naposledy svoje záväzky (splátku) plne vyrovnala k 20.11.2012, čiastočne vyrovnala ešte nároky zročné 20.12.2012. Ďalšie platby nevykonala (prehľady č. I. 30, ako aj č. I. 33 až 48). Listom z 12.2.2013 označeným ako posledná výzva na zaplatenie dlžnej čiastky (č. I. 15)

ČSOB, a. s., vyzvala žalovanú, aby zaplatila celkovo 175,97 eura, inak pristúpi k zosplatneniu celého dlhu. Ďalším listom zo 7.6.2013 označeným ako oznámenie o zosplatnení úveru (č. l. 14) ČSOB, a. s., oznámila žalovanej, že k 20.3.2013 vyhlásila svoju pohľadávku za splatnú, a vyzvala ju na zaplatenie 883,60 eura do 17.6.2013. Listom z 3.12.2014 (č. l. 9) ČSOB, a. s., žalovanej oznámila, že pohľadávku zo zmluvy o úvere č. 003090520R uzatvorenej dňa 25.02.2009 nadobudol žalobca s účinnosťou od 1.12.2014. Zo zisteného skutkového stavu potom vyplýva, že žalovaná v podstate prestala splácať splátky zročné od 20.12.2012 ďalej. ČSOB, a. s., vyhlásila splatnosť celého úveru listom zo 7.6.2013, a to po predošlom upozornení listom z 12.2.2013. Citované ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, ktoré sa vzťahuje aj na postup veriteľa podľa ods. 9.1 obchodných podmienok ČSOB, umožňuje vykonať právo na zosplatnenie až po trojmesačnom omeškaní so splatením niektorej splátky. Vzhľadom na dátum listu (7.6.2013) tak k zosplatneniu výpoveďou mohlo dôjsť len v dôsledku omeškania so splátkou splatnou 20.2.2013, keďže od jej splatnosti do 7.6.2013 uplynuli viac ako tri mesiace. V zmysle § 103 OZ však plynie premlčacia doba celého zosplatneného dlhu nie od okamihu doručenia oznámenia o predčasnej splatnosti, ani odo dňa, ktorý veriteľ určil ako deň predčasnej splatnosti, ale od zročnosti nesplnenej splátky, ktorá založila právo veriteľa žiadať predčasné splatenie. Ak teda v prerokovanej veci išlo o splátku splatnú 20.2.2013, začala týmto dňom plynúť premlčacia doba pre splatnosť celého zvyšku dlhu žalovanej. Trojročná premlčacia doba zosplatneného zvyšku dlhu v zmysle § 103 OZ tak uplynula najneskôr 20.2.2016, pričom postúpenie pohľadávky na inú osobu nemá vplyv na plynutie premlčacích dôb (§ 111 OZ).

2. Na uvedené závery nemá nijaký vplyv ani to, že ustanovenie § 53 ods. 9 OZ umožňuje uplatniť právo podľa § 565 OZ až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou. V tejto časti je toto ustanovenie lex specialis k § 565 druhej vety OZ, podľa ktorého možno toto právo uplatniť len do splatnosti nasledujúcej splátky. Ak totiž pri úvere splácanom mesačnými splátkami musí uplynúť trojmesačné omeškanie s niektorou splátkou, za ten čas sa stanú splatné najmenej dve ďalšie splátky. Ak by malo platiť obmedzenie § 565 druhej vety OZ, veriteľ by z takejto spotrebiteľskej zmluvy nikdy nemohol uplatniť právo podľa § 565 OZ. To je však v rozpore s § 53 ods. 9 OZ, ktorý jasne hovorí, že toto právo uplatniť môže (avšak len za tam uvedených podmienok). Teda v prípade spotrebiteľskej zmluvy môže veriteľ uplatniť právo podľa § 565 OZ po uplynutí trojmesačného omeškania s niektorou splátkou bez ohľadu na to, že medzčasom boli zročné ďalšie splátky. To však, ako už bolo uvedené, nemá vplyv na plynutie premlčania. Ustanovením § 53 ods. 9 OZ nijako nenovalizovalo § 103 OZ, preto aj v prípade spotrebiteľských zmlúv platí, že premlčacia doba začína plynúť od zročnosti splátky, kvôli ktorej sa predčasné splatenie žiada, nie od okamihu predčasnej splatnosti. Keďže § 53 ods. 9 OZ umožňuje predčasné splatenie uplatniť až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou, je práve táto splátka tou splátkou, pre nesplnenie ktorej sa stane zročným celý dlh v zmysle § 103 OZ. Preto od jej zročnosti (a nie až uplynutím troch mesiacov, resp. zosplatnením) plynie premlčacia doba v zmysle tohto ustanovenia. K dĺžke premlčacej doby treba ešte doplniť, že v prerokovanej veci nevznikajú ani pochybnosti o prípadnej retroaktívnej aplikácii zákona č. 106/2014 Z. z. Trojročná premlčacia doba totiž podľa uvedeného uplynula až 20.2.2016, teda až rok potom, ako tento zákon nadobudol účinnosť. Veriteľ teda v čase nadobudnutia jeho účinnosti a ešte takmer rok potom mohol podľa neho postupovať a riadne uplatniť svoju pohľadávku pred uplynutím (skrátenej trojročnej) premlčacej doby, no neurobil tak. Treba preto uzavrieť, že premlčacia doba na splatenie zvyšku dlhu žalovanej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 25.2.2009 uplynula najneskôr 20.2.2016 a postúpenie pohľadávky na žalobcu nemalo na jej plynutie žiadny vplyv. Nárok na úroky, ako aj úroky z omeškania ako akcesorický nárok na príslušenstvo k hlavnému záväzku (§ 121 ods. 3 OZ) pritom podlieha rovnakému premlčaniu ako záväzok hlavný. Premlčanie istiny k 20.2.2016 tak malo za následok aj premlčacie nároku na úroky z omeškania. Žaloba podaná na súd 14.3.2016 je tak podaná po uplynutí premlčacej doby celého zvyšku úveru, ako aj zodpovedajúcich úrokov a úrokov z omeškania. Keďže žalovaná je spotrebiteľom v zmysle § 52 ods. 4 OZ, musel súd v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa prihliadnúť na premlčanie práva aj bez inak potrebnej (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ) námietky žalovanej. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), keďže žalovaná mala vo veci plný úspech.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, v časti výroku II. (zamietnutie žaloby v časti) a III. (náhrada trov konania) a domáha sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovie a uloží žalovanej povinnosť zaplatiť náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania alebo, aby odvolací súd rozhodnutie zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobca odvolanie odôvodnil tým,

že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP). Vzhľadom na omeškanie žalovanej s úhradou pohľadávky žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 20.3.2013. Žalovaná napriek uvedenému pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neuhradila v celom rozsahu. S argumentáciou súdu o tom, že nárok žalobcu je premlčaný sa nemožno stotožniť. Z výpisu z mesačného prehľadu platobnej disciplíny vyplýva, že žalovaná sa dostávala do omeškania pravidelne, a to od apríla 2011 do júla 2011, od januára 2012 do apríla 2012, tiež v septembri 2012 a od novembra 2012 bola v permanentnom omeškaní. Žalobca, resp. právny predchodca žalobcu ČSOB, a.s. uvedený stav omeškania toleroval až do marca 2013, kedy vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Ak by mal žalobca akceptovať právny názor súdu prvej inštancie, interpretáciou ad absurdum by sa malo dospieť k záveru, že pri dlhodobých úveroch v trvaní niekoľko desiatok rokov (napr. hypotekárne úvery, dlhodobé spotrebné úvery a pod.), by sa pri prílišnej tolerancii omeškania dlžníka veriteľova pohľadávka premlčovala späť. Ak by sa interpretácia prezentovaná súdom prvej inštancie aplikovala, potom splátka pre nesplnenie ktorej bola vyhlásená predčasná splatnosť je splátka splatná 20.3.2013. Z akého dôkazného prostriedku, konania žalobcu, alebo jeho vyjadrenia súd prvej inštancie usudzoval, že dôvodom vyhlásenia predčasnej splatnosti je splátka splatná dňa 20.2.2013 z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva. Ku dňu 7.6.2013 bola žalovaná v omeškaní s plnením viac ako 7 mesiacov a ku dňu 20.3.2013 bola žalovaná v omeškaní viac ako 4 mesiace, tzn. podmienka omeškania minimálne troch mesiacov je splnená. Žalobca v konaní tiež preukázal, že žalovanú nie kratšie ako 15 dní pred vyhlásením predčasnej splatnosti upozornil na uvedenú možnosť. Navyše, dohoda strán sporu obsiahnutá v čl. 9 ods. 9.1 obchodných podmienok ČSOB nie je uzavretá v zmysle § 565 OZ, ide o osobitnú dohodu medzi zmluvnými stranami. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru nebolo vykonané na základe § 565 OZ, ale na základe odlišnej dohody zmluvných strán. Rozhodnutie súdu prvej inštancie žalobca považuje za extrémne nespravodlivé, v rozpore so zmyslom a účelom zákona a v rozpore požiadavkou ústavne-konformného výkladu právnych predpisov. Idea právneho štátu zakotvená v čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje od orgánov súdnej moci, aby ich interpretácia práva v konkrétnej veci nepochybne smerovala k výsledku, ktorý mal, resp. mal mať na mysli zákonodarca pri jeho tvorbe. Na základe uvedeného potom spočíva prieskum interpretácie právnej normy v tom, že zákonodarcom všeobecne sformulované pravidlo musí transformovať prostredníctvom vhodných jazykových prostriedkov na aplikácie schopné pravidlo, pre podmienky reálneho skutkového stavu. Všeobecné súdy majú v právnom štáte zabezpečovať vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania základných práv a slobôd. Jednou z požiadaviek kladených na konania pred súdmi preto je, aby sa ich prostredníctvom zabezpečovala reálna (a nie iba fiktívna) ochrana niektorého zo základných práv alebo slobôd. Existenciou súdnych konaní sa ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd nevyčerpávajú, pretože tieto predpokladajú tiež určitú kvalitu samotného konania o nich (II. ÚS 9/00). Prezentovanej ústavnoprávnej požiadavke zodpovedala povinnosť súdu konať vo veci tak, aby bola základným právam žalobcu poskytnutá ochrana v medziach zákonov (dotknuté ustanovenia EP), ktoré čl. 46 Ústavy SR vykonávajú. Žalobcovi sa teda mala ochrana v zákonom predpokladanej kvalite aj dostať. Žalobca poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 242/2007, I. ÚS 236/2006 a ďalšie). Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je podľa názoru žalobcu založené na populárnom, avšak v tomto prípade neadekvátnom a účelovom argumente ochrany spotrebiteľa, resp. slabšej zmluvnej strany. Súd prvej inštancie úplne ignoroval dohodu strán sporu o spôsobe vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a na skutkový stav aplikoval nesprávnu právnu normu. Za daných transparentných a preskúmateľných okolností poskytnutia úveru neexistuje relevantný dôvod nerešpektovať základnú zásadu súkromného práva pacta sunt servanda a zásadu slobodnej a autonómnej vôle zmluvných strán. Skutočnosť, že žalobca takmer pravidelne a dlhodobo toleroval omeškanie žalovanej pričítal žalobcovi nepochopiteľné na škodu.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

5. Predmetom nároku žalobcu bolo zaplatenie sumy 1.170,07 eura s príslušenstvom špecifikovaným v žalobe, pričom žalobca nárok odvodzuje zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 25.2.2009, uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu (ČSOB a.s.) a žalovanou. Na základe zmluvy o úvere bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1.992 eur a žalovaná mala vrátiť poskytnutý úver v 60 - tich mesačných anuitných splátkach po 48,13 eura, splatných vždy k 20. dňu v mesiaci. Výzvou zo dňa 7.6.2013 (č.l. 14) banka oznámila žalovanej zosplatenie úveru z dôvodu omeškania záväzkov a žalovanú vyzvala, aby jej zaplatila celú dlžnú sumu 883,60 eura vrátane príslušenstva. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol pre premlčanie nároku žalobcu. Súd uzavrel, že žalovaná nesplátila splátku 20.2.2013 a práve v súvislosti s touto splátkou banka zosplátnila úver poskytnutý žalovanej, a týmto dňom začala žalobcovi plynúť premlčacia doba pre splatnosť celého zvyšku dlhu žalovanej. Trojročná premlčacia doba zosplateného zvyšku dlhu v zmysle § 103 OZ tak uplynula najneskôr 20.2.2016 a žalobca podal žalobu 14.3.2016, po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

6. S prihliadnutím k rozsahu a dôvodom odvolania žalobcu je predmetom prieskumu odvolacieho súdu posúdenie správnosti začiatku plynutia premlčacej doby, čo bolo dôvodom zamietnutia žaloby žalobcu.

7. Podľa § 103 OZ ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

8. Podľa § 565 OZ ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

9. Podľa § 53 ods. 9 OZ ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

10. V posudzovanej veci bolo nesporné, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a v sporoch o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy je súd oprávnený a povinný vykonať dokazovanie aj nad rámec návrhov strán sporu v záujme ochrany slabšej strany sporu, za ktorého sa považuje aj spotrebiteľ.

11. Uplatnenie práva na splatenie celej pohľadávky (ako vyhodnotil súd prvej inštancie uplatnené právo žalobcu na zaplatenie dlhu naraz) je v zmysle citovaného § 565 OZ viazané na splnenie troch podmienok; 1) možnosť uplatniť splatenie celého dlhu naraz bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom alebo v súdnom rozhodnutí; 2) dlžník nesplní niektorú zo splátok v deň jej splatnosti a 3) veriteľ požiadal dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Vzhľadom na charakter nároku uplatňovaného žalobcom v konaní (plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy) je potrebné doplniť, že § 53 ods. 9 OZ modifikuje § 565 OZ vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám tak, že musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu, strata výhody splátok nenastáva automaticky pre nesplnenie niektorej splátky, ale po uplatnení práva veriteľa; veriteľ môže toto právo uplatniť najskôr po uplynutí trojmesačnej lehoty od omeškania dlžníka so zaplatením splátky a veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je potrebné riadne aplikovať, keďže je súčasťou právneho poriadku (na rozdiel od právneho názoru súdu prvej inštancie). Jeho zmyslom je poskytnúť ochranu spotrebiteľovi v tom, aby ho veriteľ nevyzýval na zaplatenie celého dlhu ihneď, keď sa dostane s platením dlhu do omeškania. Je možné pripustiť, že spotrebiteľ sa môže ocitnúť v situácii, keď dočasne (na nie dlhú dobu) nie je schopný splácať svoje záväzky z rôznych ekonomických dôvodov (strata zamestnania, nedostatok príjmu).

Ustanovenie § 103 OZ umožňuje, aby sa zmluvné strany dohodli aj na splnení dlhu plnením v splátkach. Zákon stanovuje, kedy v prípade dohody o plnení v splátkach začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok a to tak, že jednotlivé splátky sa premlčujú samostatne (premlčacia doba jednotlivých splátok začína plynúť odo dňa zročnosti jednotlivých splátok). Ustanovenie § 103 OZ veta druhá však treba vykladať vo väzbe na právne dôsledky uvedené v ustanovení § 565 OZ, ktoré obmedzuje veriteľa v práve požadovať splnenie celého dlhu a v prípade, ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky s prihliadnutím k § 53 ods. 9 OZ. V prejednávanej veci bolo nesporné, že žalobca listom zo dňa 7.6.2013 oznámil žalovanej,

že k 20.3.2013 vyhlásil svoju pohľadávku za splatnú a vyzval žalovanú na zaplatenie 883,60 eura do 17.6.2013. Tiež nebolo sporné, že žalovaná vyčerpala úver 25.2.2009 a prestala ho splácať v decembri 2012 a pred zosplatením úveru vyzval žalovanú 12.2.2013 na doplatenie dlžnej sumy, lebo inak pristúpi k zosplateniu celého dlhu. Pri aplikácii vyššie citovaných ustanovení OZ, hlavne § 53 ods. 9 OZ žalobca mohol dlh vyhlásiť za splatný (7.6.2013) len s nesplatenou splátkou splatnou 20.2.2013, pretože len s touto splátkou bola žalovaná v omeškaní 3 mesiace (splátky boli splatné k 20. dňu v mesiaci). Preto je opodstatnené tvrdenie súdu prvej inštancie, že v súlade s § 103 veta druhá začala žalobcovi plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na súde 20.2.2013 a uplynula 20.2.2016. Žalobca podal žalobu na súde 14.3.2016, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty. S prihliadnutím na § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa bol súd na premlčanie nároku žalobcu povinný prihliadnuť ex offio, bez námietky žalovanej.

12. Žalobca v odvolaní poukazuje na to, že dlh bol zosplatený so splátkou splatnou 20.3.2013. S uvedenou splátkou však žalovaná nebola v omeškaní po dobu 3 mesiacov v čase zosplatenia dlhu 7.6.2013 (k zosplateniu by muselo dôjsť po 20.6.2013). Ak došlo k zosplateniu dlhu s nesplatenou splátkou 20.1.2013, tak by premlčacia lehota začala plynúť ešte skôr, 20.1.2013 a uplynula 20.1.2016. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu v odvolaní, že čl. 9, bod 9.1d) obchodných podmienok pre ČSOB nie je dohodou zmluvných strán v zmysle § 565 OZ ale inou dohodou. Jednak žalobca zároveň neuvádza, o akú inú dohodu by malo ísť, podľa názoru odvolacieho súdu ide o dohodu podľa § 565 OZ (banka mala právo vyhlásiť predčasnú splatnosť dlžnej sumy za podmienok stanovených v zmluve, ktorej súčasťou sú obchodné podmienky), ale vyhlásenie predčasnej splatnosti dlžnej sumy nemalo vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby, pretože táto je v § 103 OZ veta druhá určená kogentnou úpravou, t.j. nemožno sa od nej odchýliť a ak by sa tak stalo, bolo by to v neprospech spotrebiteľa, čo nie je prípustné (§ 52 ods. 2 OZ). Uvedené rozhodnutie nemožno považovať za extrémne nespravodlivé, pretože žalobca sa mohol svojho práva domáhať už od 4.11.2014, kedy mu bola pohľadávka voči žalovanej postúpená bankou najneskôr do 20.2.2016.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

14. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP v odvolaní neúspešnému žalovanému. Žalovanej ale trovy odvolacieho konania nevznikli, preto jej ich náhradu odvolací súd nepriznal.

15. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).